

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

เรตารัธรรม

ก่อนจ้งหัน

ให้เสมอภาคไปเลย เรียกว่าความเป็นธรรม ดูแต่พุงของตัวนี้มันพุกยักซ์พวก
ผี ดูด้วยความเป็นธรรมต้องดูด้วยความสม่ำเสมอ นี่เรียกว่าธรรม ไปที่ไหนเย็น ตายใจ
กันได้ ถ้ายักซ์ถ้าผีไปที่ไหน คอยแต่จะกัดจะฉีก ดูไม่ได้นะ นี่ละกิเลสกับธรรมไปด้วย
กัน กิเลสไปแบบนี้ ธรรมไปแบบนี้ เช่นอย่างนี้ละ กิเลสไปแบบเห็นแก่ตัว ๆ แก่พรรค
แก่พวกของตัว ถ้าธรรมแล้วคนไหนก็เหมือนกันหมด หัวใจเรากับหัวใจโลกเหมือนกัน
หมด เฉลี่ยให้เสมอ นี่เรียกว่าธรรม ท่านเดินอย่างนั้น

พระเจ้าให้ตั้งใจปฏิบัตินะ ให้แรงความพากความเพียร ที่พูดย้าแล้วย้าเล่าอยู่
เสมอคือสติ ใครอยากตั้งรากตั้งฐานได้แล้วเอาสติให้ตี เราบอกแล้วว่ากิเลสให้มันตั้ง
คลื่นเท่าทะเลมากก็เถอะ ยังไงก็ไม่พ้นสติปราบราบเลย สติเป็นของสำคัญ ถ้าสติมีอยู่กับ
ใจกิเลสจะเกิดไม่ได้ ถ้าสติแยบเปลอเมื่อไรแล้วกิเลสออก ๆ นักประกอบความเพียรให้
ดูหัวใจ มหาเหตุอยู่ที่ใจ ไม่ว่าดีหรือชั่ว หรือธรรมหรือกิเลส เกิดที่ใจ ท่านจึงบอกให้ดู
มหาเหตุ ดูตรงนี้ละ มหาเหตุอยู่ที่ใจ มันสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นตลอดเวลา ตาม
ธรรมตาทั่ว ๆ ไปมีแต่กิเลสสร้างเหตุการณ์ขึ้นบนหัวใจของสัตว์ พร้อมกับเอาไฟนเอาไฟ
มาเผาไหม้ไปในตัวเสร็จ ผู้ปฏิบัติธรรม เอา กิเลสเกิดขึ้น ไฟเกิดขึ้น เอาน้ำดับไฟคือ
ธรรมสาดเข้าไป ๆ แล้วก็ระงับดับลงได้ ๆ ตั้งตัวได้ ตั้งตัวได้แล้วขึ้นได้ละที่นี้

เราสอนหมดทุกแง่ทุกมุมนะ สอนบรรดาพี่น้องประชาชนลูกศิษย์ลูกหาทั้ง
หลาย สอนหมดภูมิเลย ภูมิที่เราได้ปฏิบัติมาอย่างไร ออกสอนโลกทั้งนั้นแหละ ที่จะไป
คว่าเอาคัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้ไม่ทัน เอาออกจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากใจ ซึ่งเราได้ปฏิบัติดู
มาเรียบร้อยแล้ว ทั้งธรรมทั้งกิเลสจะเกิดขึ้นที่ใจ เมื่อรู้กันที่นี้แล้วจะกระจายไปหมด
โลกธาตุเรียนจบ ฟังซิ เรียนหัวใจมหาเหตุนี้จบเท่านั้น เรียนโลกธาตุนี้จบ ปล่อยวางได้
โดยสิ้นเชิง เรียนจบแล้วปล่อย ถ้ายังไม่จบยังไม่ปล่อย เรียกว่าเรียนธรรม เรียนกิเลส
เรียนโลกจบ ปล่อยวางโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรมาดถ่วงจิตใจเลย เรียนธรรมก็จบ เป็น
ธรรมธาตุล้วน ๆ ไม่มีอะไรเข้ามาแตะต้องได้เลย นี่เรียกว่าเรียนธรรมจบ เรียนโลกจบ
จบที่หัวใจ

ใจเป็นผู้ไปกว้านเอา ส่วนมากมีแต่โลกแหละ เข้ามาเผาหัวใจ ธรรมมีน้อยมาก

จึงต้องได้อบรมจิตใจเข้าสู่ธรรม ท่านทั้งหลายเห็นว่าใจเป็นของเล็กน้อยหรือ เอา ดูเข้าไปซิเนะ มหาเหตุอยู่ที่ใจ คนดีคนดีนี้อยู่ทั่วโลกทั่วสงสารเพราะอะไร เพราะกิเลสมันผันผวนอยู่ในจิตใจ ตีตื้นอยู่ตลอดเวลา ใครอยู่ที่ไหนอยู่ไม่ได้เนะ ธรรมเป็นน้ำดับไฟ กำจัดเข้าไปๆ จะค่อยสงบร่มเย็นๆ เพราะฉะนั้นธรรมจึงเป็นความจำเป็นมากที่จะประดับประดาครอบรักษาตัว และปิดเป้าสิ่งเลวร้ายทั้งหลายออกไปจากใจ ไม่ให้มารุมเผาเอาโดยถ่ายเดียว ต้องปฏิบัติ

สำหรับผู้ตั้งใจปฏิบัติจิตตภาวนาล้วนๆ แล้วอย่าเผลอ เอาให้จริงให้จังทุกอย่าง ให้ได้เห็นที่วากิเลสเป็นพิษขังใจ ธรรมเป็นคุณขังใจ จะเกิดขึ้นที่หัวใจดวงเดียวกันนี้ละ ไม่เกิดที่อื่น ท่านจึงบอกมหาเหตุอยู่ที่ใจ ศาสนาใดก็ตามเราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามเอาธรรมคือความจริงมาพูด ผิดถูกชั่วดีจะพูดไปตามอรรถตามธรรม พุทธศาสนาของเราเลิศเลอสุดยอดแล้ว ไม่มีศาสนาใดที่จะสอนลงที่จิตใจคือตัวมหาเหตุ ทั้งกิเลสคือไฟทั้งธรรมคือน้ำดับไฟ อยู่ที่หัวใจหมด ท่านสอนลงที่จุดนี้ ดับที่นี้แล้วโลกธาตุหมด ครอบโลกธาตุ จิตใจดวงนี้สว่างจ้าไปเลย

พุทธศาสนาสอนโลกแม่นยำๆ สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทั้งนั้นทีเดียว เพราะทรงดำเนินมาโดยชอบธรรม ผลก็ได้โดยชอบธรรม เวลามาสอนโลกจึงเป็นธรรมที่ถูกต้องดีงามทุกอย่าง เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ขอให้เราไปปฏิบัติ อย่าให้เป็นขอนซุงๆ แต่ละคนๆ มีไฟเผาขอนซุงไปในตัว กลิ้งไปกลิ้งมา ไฟความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เผาขอนซุงที่กลิ้งไปกลิ้งมา ร่างเรานี้ละถูกกิเลสมันไล่ไปมา เป็นเหมือนขอนซุง กิเลสไล่ไปไสมา เอาธรรมเข้าจับซิ ตั้งใจปฏิบัติเนะ เราทุกคนมีคุณค่าทุกคน ไม่ใช่เป็นขอนซุงมาด้วยกัน มีคุณค่าถ้าสร้างตัวเองให้มีคุณค่า ถ้าจะให้เป็นขอนซุงก็เป็นขอนซุง ถ้าจะให้เป็นไฟเผาตัวก็เป็นได้ในตัวเราเองนั้นละ ให้ตั้งใจปฏิบัติ

ดูซิท่านผู้ปฏิบัติ ท่านตั้งหน้าตั้งตาต่ออรรถต่อธรรมจริง ๆ ตั้งแต่วันบวชมาชีวิตจิตใจเป็นพระหมดเลย กิริยาของพระวาสาญาติโยมอะไรที่จะเป็นข้าศึกต่อศีลต่อธรรมและเพศของท่าน ท่านปิดออกๆ จนเป็นความเคยชินต่อการรักษาตน ที่นี้ไปที่ไหนมันเกะเกะก็รู้ เรียบร้อยก็รู้ เพราะเจ้าของรักษาตลอดเวลาเป็นชีวิตจิตใจ นี่ละการรักษาตนไปที่ไหนอบอุ่นๆ ถ้าสร้างแต่ความชั่วช้าลามก ตนเองก็ร้อน ออกไปที่ไหนกระทบกระเทือนคนอื่นให้เกิดความเดือดร้อนตามๆ กันไป

ตายลงไปนี่ไปตกนรก ก็จะไปก่อความเดือดร้อนกับพวกสัตว์นรกด้วยกันอีกละ ใ้อพวกเปรตพวกผีนี้ มันสร้างความชั่วไม่หยุดหย่อนนะ ลงไปนรกก็จะไปต่อยกันไปในนรก เป็นนักรบต่อยกัน เป็นหมากัดกันอยู่ในนรกนั้นละ ใ้อคนชั่วมันไม่ถอย ไปที่ไหน

ชั่วตลอด ในนรกมันก็ไม่ถอย ชั่วทั้งนั้นแหละ ถ้าคนดีอยู่ที่ไหนดี สงบราบรื่นดีงาม ให้ท่านทั้งหลายจำเอานะ

พระเจ้าตั้งใจปฏิบัติ อย่าถอยหลัง ให้สังเกตตัวเอง ปัจจัย ๔ อาหารการบิณฑบาต ที่อยู่อาศัยพอเป็นไป การขบการฉันสำคัญมากนะ ให้สังเกตการขบการฉันกับความเพียร ฉันยังงี้ ๆ ความเพียรผลเป็นยังงี้บ้าง อันนี้สำคัญมาก ท่านว่า อาหารสัปปายะ อาหารเป็นที่สบาย หมายถึงว่าธาตุชั้นนี้ก็ไม่น่าเจ็บเสิบสาน ธาตุชั้นนี้ไม่ส่งเสริมกิเลสตัณหาขึ้นมาอีกกับอาหารนั้น ๆ แล้วธรรมก็เดินสะดวกสบาย นี่ท่านเรียกว่าอาหารสัปปายะ คำว่าสัปปายะความสบาย ๆ หมายถึงธรรมเป็นหลักใหญ่ อาหารเฉย ๆ ใครกินที่ไหนกินได้หมด ท้องป่องก็กินได้แต่กิเลสเต็มหัวใจ ไฟเผาหัวอกตลอดเวลาใช้ไม่ได้

กินให้ดู วันนี้ฉันอันนี้ ฉันอันนั้นเป็นยังงี้ ฉันมากเป็นยังงี้ ฉันน้อยเป็นยังงี้ ให้ทดสอบตัวเองกับธรรม ไม่งั้นธรรมก้าวออกไม่ได้นะ ก้าวออกยาก กิเลสทับเอา ๆ ความโลภนั้นแหละ เห็นอะไรก็ดีหมด ๆ ครั้นชนเข้ามาก็ชั่วหมด เหยียบธรรมได้ทั้งนั้น นี่สำคัญนะ ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

หน้าที่การงานอะไร ๆ ผมไม่เคยได้ตำหนิพระเณรเราในวัดนี้ตั้งแต่ต้นมา มีความพร้อมเพียงสามัคคีในกิจวัตรการงานที่เป็นส่วนรวม ไม่เคยได้ตำหนิติเตียนตั้งแต่สร้างวัดมา เรียบร้อยมาตลอด จึงขอให้รักษาความเรียบร้อยนี้ด้วยดี จะเป็นการรักษาตัวด้วยดีตลอดไปเช่นเดียวกัน เพราะการทำข้อวัตรปฏิบัติ ทำเพื่อเราไม่ได้ทำเพื่อใคร ทำเพื่อเรา เราเรียบร้อย ทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกจากความเรียบร้อยของเราก็เรียบร้อยไปตาม ๆ กัน ถ้าเห็นแก่คนนั้นคนนี้ เห็นแก่ที่แจ้งที่ลับ นั้นกิเลสเข้าแทรกแล้วนะ คน ๆ นั้นไวใจตัวเองก็ไม่ได้ กับผู้ใดก็ไม่ได้ ใครก็มาไวใจไม่ได้นะ

ความเป็นธรรม ทำอะไรทำเพื่อตัวเอง ความพร้อมเพียงสามัคคีเป็นสิ่งสำคัญมาก ให้ตั้งหน้าตั้งตาทำ ผมชมเชยตลอดมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาด ข้อวัตรปฏิบัติของพระเณรต่างพร้อมและขาดความสามัคคีกันนี้ไม่มี มีแต่เรียบร้อย ๆ ก็เพราะธรรมนั้นเองกลมกลืนในใจแล้วรู้หน้าที่การงานของตน เอาละให้พร

หลังจingham

ไปทุกวันแหละไปแจกของ ไม่ไปโรงพยาบาลก็ไปวัด ถ้าวันราชการก็ไปโรงพยาบาล ไปส่งโรงพยาบาลโรจน์โรจน์ ถ้าเป็นวันหยุดราชการส่วนมากไปวัด ส่งของให้วัด เมื่อวานขบขัน ไปเจอเอาทุเรียนรถกระบะคันหนึ่งเต็มเลย จะขนขึ้นใส่รถเรา รถเรามันเต็มหมดขึ้นไม่ได้แล้ว เอ๋ ทำไง มองหน้ามองหลัง ระยะทางจากนี้ถึงนาคำน้อย โถ

พอผ่านอำเภอดูไปเดี๋ยวก็ไปเจอ ทางไม่ใช่เล่นนะ ไม่งั้นจะให้เขาไปส่งเลย เอาหมดทั้งคันเลยนะ แต่น้ำมันไกลแสนไกล กลืนน้ำลายผ่านไป ไม่ได้กินกลืนน้ำลายก็เอาเมื่อวานที่โน้นพระก็มาก ที่วัดนาคำน้อย เป็นสถานที่เหมาะสมมากสำหรับพระบำเพ็ญเพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน เหมาะสมมาก

ที่ชั้นเอก ๆ นี้มีเยอะนะทางภาคอีสาน สถานที่อยู่เป็นชั้นเอก ๆ อย่างภูสีฐาน ชั้นที่หนึ่งละ ชั้นเอก ผาแดง นาคำน้อย ศรีชมภู ถ้าพระภูวี่ วัดดอยธรรมเจดีย์ นี้เป็นสถานที่ชั้นหนึ่ง ๆ เอาตำรามากางชี ประเภทที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม เวลานี้พระกรรมฐานเรา ที่พูดเหล่านี้มีแต่ที่สำคัญสำหรับพระกรรมฐานเราอยู่เพื่อบำเพ็ญอรรถธรรมทั้งนั้น เราส่งเสริม

เรื่องอรรถเรื่องธรรมจิตตภาวนาสำหรับพระกรรมฐาน เราส่งเสริมตลอด แม้มีการงานที่ช่วยชาติก็ให้ท่านมาช่วยระยะเวลานิดหน่อย ๆ จากนั้นก็ปิดเข้าที่เดิมให้ท่านภาวนาเรื่อยมา ทางภาคอีสานจึงมีพระกรรมฐานมาก เป็นมาดั้งเดิมตั้งแต่ต้นลำคือ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เวลาเข้าไปในป่าในเขาอย่างนั้น ธรรมจะค่อยยืมแยม ๆ จากหัวใจขึ้นนะ จิตใจจะตื่นเนื้อตื่นตัว ต่างกันนะกับอยู่ธรรมดา เช่นอยู่วัดป่าธรรมดาก็ดี แต่พอเข้าไปที่สำคัญ ๆ ยิ่งตื่นขึ้นเรื่อยนะจิต ตื่นเนื้อตื่นตัว สติตั้งตัวตลอด ๆ ปัญญา ก็ออกในนั้น นั่นละเรียกว่าสังสมธรรม

ใจเมื่อมีอารักขาคือการดูแลรักษาด้วยสติ ความพากเพียรทุกอย่างแล้ว จะค่อยเจริญขึ้น ๆ ใจดวงนี้ละที่ถูกมูตรคุณคือกิเลสครอบอยู่ตลอดเวลาทุกหัวใจในโลกนี้ เว้นใจพระอรหันต์เสีย นอกนั้นถูกมันครอบไว้หมด แล้วทั่วโลกใครก็ไม่มีไหลขึ้นมาพอจะให้เห็นสภาพของโลก มันก็ปั่นเหมือนกัน เขากับเราก็พอ ๆ กัน ปั่นกันไป เพราะไม่เจอสิ่งที่อัศจรรย์กว่านี้ซี ที่นี้เวลาเจอเข้าไปแล้ว ปิดละที่นี้ละ อะไรที่ยัวเยี้ย ๆ ไม่เป็นสาระ แต่เป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้จิตใจตัวเองแล้วปิด ๆ เรื่อย เอาธรรมละปิด หรือน้ำดับไฟชะล้างออก ๆ เรื่อย ๆ จิตใจก็สว่างาม

ในปัจจุบันนี้ก็มีแต่หลวงตาบัวนี่ละที่ออกสนาม สนามประชาชนชาวพุทธเรา ได้ออกเต็มเหนี่ยว เทศนาว่าการที่ออกอย่างชัดเจนก็คือตอนช่วยชาติมา ตั้งแต่เริ่มช่วยชาติ การเทศนาว่าการไม่มีหยุดมีหย่อนเลยตลอดมาจนกระทั่งปานนี้ เป็นเวลา ๗ ปีแล้ว นี่ละธรรมออก แต่ก่อนก็เทศน์ ที่ได้เทศน์สำคัญ ๆ ยอดธรรม ๆ นี้อยู่บนศาลาเทศน์สอนพระล้วน ๆ แต่ก่อน พระได้ยินอรรถธรรมที่แกงหม้อเล็กหม้อจู้ ๆ อยู่บนศาลานี้ทั้งนั้น อัดเทป ๆ เอาไว้ แล้วก็เทปเหล่านี้ออกไปทุกแห่งทุกหนในบรรดาวัดป่าอยู่ที่ไหน ๆ เทปจะออกจากนี้ ขอมมา ๆ ทั่วประเทศไทยทุกภาค จะมีอยู่เฉพาะวัดกรรม

ฐาน ๆ ท่านมาขอติดต่อกันนี้ ได้แต่ธรรมะประเภทแกงหม้อเล็กหม้อจืด หรือว่าเพชรน้ำหนึ่งไปเลยว่างั้นเถอะ ธรรมะประเภทเพชรน้ำหนึ่ง ๆ ไป ครั้นต่อมาก็ค่อยกระจายออก ๆ ที่เทศน์ในนี้ก็ค่อยจาง

เราไม่ค่อยมีเวลาเทศน์สอนพระนะ พออายุ ๘๐ ก็หยุดเทศน์ละ เทศน์เริ่มแรกก็ตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ มา อันนี้เทศน์อยู่ในป่าในเขา คือพระละติดตาม เราไม่ได้ออกมาจะอยู่ในป่าในเขา แต่พระจุมุกดีหมาสู้ไม่ได้ จุมุกพระดีกว่าจุมุกหมา ไปอยู่ไม่กี่วันนะ เราก็เหมือนผู้ต้องหาเหมือนกัน คือมันตามนิสัยอย่างนั้น ชอบอยู่สบาย ๆ คนเดียวเลิศ ไม่มีอันใดมายุ่ง อยู่ที่ไหนวันคืนปีเดือนอยู่กับนี้หมดไม่มีอะไรกวน ที่นี้เมื่อมีหนึ่งมีสองเข้ามา กวน รำคาญชิ หลบหนี ๆ บิณฑบาตได้อะไรมาฉันเท่านั้นพอ ไม่ได้สนใจกับสิ่งเหล่านั้นยิ่งกว่าสง่าจำอยู่ภายในใจ อยู่ไหนสบายหมด นี่ละธรรมในใจฟังชิทานทั้งหลาย ที่กิเลสปกคลุมมันไว้ พอเอาออกหมดแล้วจำนี้ไม่มีอะไรเหมือนในโลกอันนี้

นี่พูดถึงเรื่องการเทศน์ว่าการตั้งแต่พ.ศ.๒๔๙๓ มาเริ่มเทศน์สอนพระ ติดตามตลอด ไปที่ไหนติดตาม ไปอยู่อย่างมากมายสองอาทิตย์ละ หลบเรื่อย ๆ ไปคนเดียว มันสบายอย่างนั้นนี่ พระเราก็เห็นใจ แต่ที่เราสะดวกนี้มันมีน้ำหนักมากกว่าเห็นใจใครชิ มันสะดวก อยู่ที่ไหนสบาย ๆ หลบเรื่อย เดี่ยวพระก็ติดตามไป เดี่ยวโผล่มา ๆ โผล่มาว่าอะไรว่าเถอะ เคยไม่สนใจ ขอให้ได้มาถึงตัวแล้วพอ มันยังงั้นนี้หมาสู้ไม่ได้พวกนี้ จุมุกเก่งนัก เคยไม่สนใจ เราเลยจะตาย ผู้ชู้เป็นเรา ผู้ลำบากเป็นเรา ทางนั้นฟังเสียงชู้แล้วเคย สบายเลย เป็นอย่างนั้นนะ เรื่อยมาเลย ค่อยขยายออก ๆ ครั้นต่อมาก็จึงได้มาสร้างวัดป่าบ้านตาด เทศน์ที่นี้ พระเณรหลังไหลเข้ามา เป็นเทศน์ประเภทหม้อเล็กหม้อจืด ธรรมะเทศน์เด็ด ๆ ทั้งนั้น

จากนั้นมาก็เทศน์แกงหม้อใหญ่สอนประชาชนในการช่วยชาติ ก็มีแกงหม้อเล็กแฝงนิดหน่อย ๆ ที่มีพระกรรมฐานปฏิบัติมาก ๆ ไปฟังด้วยแล้วออกละ ธรรมะประเภทนี้ออก แกงหม้อเล็กหม้อจืดจะออก ๆ ถ้าธรรมดาแกงหม้อใหญ่ออกทั่วไป เพื่อให้เป็นประโยชน์สำหรับผู้ฟังตามกำลังของตน ขึ้นใดที่ควรจะได้กำลังมากน้อยเพียงไร ธรรมะจะออกรับ ๆ เลย ควรได้ชั้นไหนธรรมะจะออกทันที ๆ ควรจะได้ชั้นไหนก็ต้องออกตามนั้น นี่ละที่ว่าแกงหม้อใหญ่ หม้อเล็ก หม้อจืด เป็นอย่างนั้นเอง

การเทศน์ไม่ใช่เทศน์เพื่อไร้ประโยชน์ ต้องดูสถานที่บุคคล สังคมเป็นอย่างไร จำนวนเป็นอย่างไร ควรจะได้รับบรรณธรรมแค่ไหน หนักเบาเล็กน้อยเพียงไร มันจะบอกทันที ๆ พูดอย่าว่าคุณนะ จะเหมือนเรดาร์เลยเที่ยวพูดตรง ๆ อย่างนี้ พอมองดูปั๊บมันรู้หมดแล้ว จะควรเทศน์ธรรมะชั้นใด ๆ เมื่อควรเทศน์ธรรมะชั้นนี้ตั้งก็ไม่ขึ้นนะ ยังไงก็ไม่

ขึ้น อยู่ตามนี้ละ(ผู้ฟัง) ถ้าธรรมะควรจะสูง ขึ้นเอง พอที่จะสูงลิบดิ่งไว้ก็ไม่อยู่ ฟุ้งเลย เป็นเองอยู่ในหัวใจ นี่ก็เทศน์ตั้งแต่นั้นมา จนกระทั่งออกช่วยชาติบ้านเมือง ถึงทุกวันนี้ เป็นยังไงเทศน์ เดียวนี้ก็ออกแล้วนี่ ออกทั่วประเทศไทย เราเทศน์มากหรือไม่มาก หลวงตาบัวเทศน์ทั่วประเทศไทย

ก็มีองค์เดียวเท่านั้นพูดให้มันชัดเจน เอาตามความสัตย์ความจริง เทศน์ที่ไหนดมี แต่องค์เดียวนี้ออก ออกจากวิทยุก็ออกจากองค์เดียวนี้ไปที่ไหน ๆ ไม่ว่าจะออกทางด้าน ไหนดมีแต่ออกจากองค์เดียว ๆ ตั้งแต่ช่วยชาติมานี้ นานสักเท่าไรแล้วละ ๗ ปีเต็ม ๆ แล้วที่ออกสังคมใหญ่เรื่อยมา ทีนี้ก็เลยกลายเป็นเรื่องทั่วประเทศทั่วโลกเราเทศน์ว่า การ การเทศน์นี้เราก็พอใจ เราไม่ได้มีการตำหนิในธรรมเทศนาของเรา ในบรรดาธรรม ทุกชั้น ประชาชนที่จะได้รับประโยชน์ ๆ นี้พอเหมาะ ๆ เทศน์อย่างไม่เคลื่อนคลาดจาก ความสัตย์ความจริง เพราะฉะนั้นภาษาธรรมที่ได้มาเทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ซึ่งเขาก็ เคยชินกับสำนวนไพเราะเพราะพริ้งนี้ มนวลอ่อนหวานมานาน แล้วเขาได้มาฟังเสียง อรรถเสียงธรรม เช่นอย่างเสียงหลวงตาบัวเทศน์ เขาก็ว่าหวานผ่าซาก เทศน์กระแทก แดกดัน

แต่ก่อนกริยาอย่างนี้เราก็ไม่เคยใช้ เนาะฟังซิเนะ เราก็ใช้เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป การเทศน์ว่าการทางด้านปริยัติ โลกเทศน์แบบไหนเราก็เทศน์แบบนั้น พระท่านเทศน์ ยังไงเราก็เทศน์อย่างนั้น จะให้หนักกว่านั้นไม่ได้ มันเป็นไปตามความจดความจำไป เรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น ทีนี้พอหมุนเข้ามาทางด้านปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติธรรมคู้ยี่เขี่ยหาธรรม ต้องเจอธรรม เจอธรรมเป็นชั้น ๆ หนักเบาขึ้นมาเรื่อย ๆ ธรรมที่นี้ตรงเป้งอย่างนี้เนะ ไม่ได้เป็นแบบปริยัติ ธรรมนี้ตรงเป้ง สำนวนโวหารที่เราเทศน์ทางด้านปริยัติเหมือนโลก ทั่ว ๆ ไปนี้พลิกกลับหมดเลย เข้ามาถึงความรู้ที่เป็นขั้นภายในจิตนี้

พอความรู้ขึ้นภายในจิต ความรู้เป็นอย่างนี้เราจะเทศน์อย่างอื่นไปไม่ได้ ชัด ความจริงอันนี้ นั้น ทีนี้เลยกลายเป็นเรื่องหวานผ่าซาก คือพูดอย่างตรงไปตรงมาเลย เราไม่ได้ตั้งใจเป็น มันเป็นด้วยความจริงที่มีอยู่ในใจ รู้ขึ้นมายังไง เห็นขึ้นมายังไง เราจะ เทศน์เพี้ยน ๆ ไปอย่างนั้น หลีกไปอย่างนี้ไม่ได้ ต้องตรงไปตรงมา ไม่ว่าธรรมชั้นใด ๆ ตรงแนว ๆ ตามนี้ เรียกว่าภาษาหวานผ่าซากแล้วทีนี้ มันมาเองนะ คือมันไปตามความ จริงไปเรื่อย ๆ ทะลุถึงมรรคผลนิพพานก็ฟุ้งแบบเดียวกันเลย

นี่ละกริยาอันนี้เป็นไปจากความจริงที่มีภายในใจ มันรู้เห็นขึ้นมาเล็กน้อยเพียง ไร เราจะพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงเทศน์ไปอย่างอื่นไม่ได้ ต้องเทศน์ตามความสัตย์ความ จริงนี้ เลยกลายเป็นหวานผ่าซากไป ประชาชนทั้งหลายเขาได้ยินหลวงตาบัวเทศน์เขาว่า

ขวานผ่าซาก แต่เรามันไม่มี คือเป็นความจริงล้วน ๆ ออก ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก สูง ต่ำ ดำ ขาว ประการใด จะเป็นไปตามความรู้ความเห็นที่เกิดขึ้นมาจากใจออกจากนั้น พลิกไปอย่างอื่นไม่ได้ ทางด้านปริยัติพอไปถึงนี้ นี้ภูเขากิเลสนะเลยหลบเสีย ๆ กลัวกิเลสหลบเสีย ทางด้านธรรมะไม่เป็นอย่างนั้นซิ ความจริงเป็นอย่างนี้ทะลุเลย ๆ เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

เทศน์อย่างอื่นผิดจากหลักความจริง ไม่เรียกว่า สุวากุขาโต คือธรรมที่รู้ชอบ เห็นชอบ พุทชอบ มันขัดกับอันนี้ก็ต้องเป็นไปตามนี้ นี่ละท่านทั้งหลายให้ทราบเสีย ลำนวนโวหารของเราที่เป็นอย่างนี้เป็นมาจากหลักความจริง ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ เป็นความจริงล้วน ๆ พลิกแพลงเป็นอย่างอื่นไม่ได้ ต้องเป็นไปตามนั้น ๆ ไม่ว่าจะหนักว่าเบา สูงต่ำขนาดไหน จะเป็นไปตามนั้นทั้งนั้นเลย ที่นี้สำนวนอันนี้มันก็ไม่เหมือนที่เราเคยปฏิบัติมาแต่ก่อน เทศน์ว่าการมาแต่ก่อน นั้นเป็นเทศน์ทางด้านปริยัติ ท่านเหมือนเราเราเหมือนท่าน จะแปลกประหลาดกว่านี้ไม่ได้ก็ได้แค่นั้น ที่นี้เวลามันมาเป็นขึ้นภายในใจแล้ว จะให้เป็นอย่างอื่นไม่ได้ ต้องเป็นอย่างนี้ ๆ มันก็พุ่ง ๆ เลย ที่นี้แน่ใจด้วย เทศน์ออกมาคำใด บทใด บาทใด ธรรมะชั้นไหนไม่มีสงสัย เปิดโล่ง ๆ ถูกต้อง ๆ ไปหมดเลย เพราะฉะนั้นมันถึงออกผาง ๆ ละซิ กรุณาทราบตามนี้

การเทศน์ว่าการไม่ใช่เป็นเรื่องอุตรินะ มันเป็นขึ้นมาในใจ ธรรมเกิดขึ้นมากน้อยเพียงไร เรื่องความจริงก็จะปรากฏขึ้นมาเล็กน้อยเพียงนั้น ยิ่งเต็มสติเต็มส่วนในหัวใจ แล้วออกเต็มเหนี่ยวเลย เป็นอย่างนั้น นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า ถ้าลงเกิดขึ้นในหัวใจไม่มีอะไรเสมอในโลก ครอบโลกธาตุ หัวใจดวงนี้จำครอบไปหมดเลย แต่ก่อนกิเลสมันครอบดำป้อหมดเลย พอธรรมขึ้นครอบกิเลสฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ธรรมขึ้นครอบนี้สว่างจ้า อาโลโก อุทปาติ สว่างโร่อยู่ตลอดเวลา ท่านจึงว่านิพพานเที่ยง ธรรมชาตินี้เป็นอย่างนั้นแหละ เรียกนิพพานเที่ยง ธรรมชาติที่จำก็เป็นอย่างนั้นตลอดไป นี่ละธรรม

เราจึงเป็นห่วงบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ของจริงมีอยู่ ความเลิศเลอมีอยู่ในหัวใจของทุกคน ๆ ปลอ่ยให้กิเลสซึ่งเป็นตัวสกปรกมาเหยียบย่ำทำลาย โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวที่จะแก้ไขตัดแปลงชะล้างกันบ้างเลยนี้ ไม่สมควรอย่างยิ่งที่เราเป็นลูกชาวพุทธ อนุโมทนาอะไรก็ขอให้มืออะไรติดเนื้อติดตัวไปบ้าง สมนามว่าเป็นลูกชาวพุทธ เราเป็นฆราวาสญาติโยม เอ้าความเป็นฆราวาสยกไว้ ศีลธรรมไม่ได้เลือกเพศเลือกวัย สร้างได้ด้วยกันทุกคน ทำได้ด้วยกันทั้งนั้นละ ความดีงามไม่มีหญิงมีชาย มีอยู่ในหัวใจ เพราะใจไม่มีเพศ หญิงชายอย่างนั้นไม่มี ให้พากันอุตสาหะพยายามนะ เรื่องธรรมนี้เป็นสำคัญมาก

เราจวนจะตายแล้วจึงเปิดออกมาเรื่อย ๆ คนทั้งหลายที่ชินต่อกิเลสนี้ เขาก็จะหาว่าเราพูดโง่พูดอวด เม็ดหินเม็ดทรายเราก็ไม่มี มีแต่ความเมตตาครอบหมด ออกนี้ ออกด้วยอำนาจแห่งความเมตตาณะ มันพุ่ง ๆ ออกนี้ อะไร ๆ ก็ไม่สนใจ ก็คิดดูซิ เดินไปตามทางเห็นทุเรียนเต็มรถมาก็ยังจะเหมาทุเรียนไปอีก นี่เมตตาประเภทนี้มี ประเภทนั้น ๆ เมตตาหลายชั้น ๆ หลายภูมิเป็นอย่างนั้นละ ครอบไปหมดเลย ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวหลวงตาบ้างนี่ พูดจริง ๆ เลย ใครจะชนสมบัติเงินทองมากองเท่าภูเขาก็มาเถอะ เราจะสั่งเขาเอารถแทรกเตอร์เขามาไถออกหมด เฉลี่ยลงไปไหนที่ลุ่มที่ดอน เฉลี่ยลงไปให้สม่ำเสมอทั้งหมด สมบัติเงินทองข้าวของกองเท่าภูเขาน่าจะไม่ถึงสามวันเรียบ มาอีกเอาอีก เข้าใจไหมล่ะ นี่ละความเมตตา

พระพุทธเจ้าท่านว่า มหาการุณิก โนาโถ หิตาย สพฺพปาณินฺ พระพุทธเจ้าทรงพระเมตตาตามหาคารุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ทำประโยชน์ให้แก่สัตว์โลกไม่มีประมาณเลย นั่นฟังซินะ แล้วธรรมอันเดียวกัน ไม่แตกแขนงออกไปอย่างนั้นจะไปยังไป มันก็ต้องไปแบบเดียวกัน ความเมตตาสงสารเกิดเองเป็นเอง เมื่อจิตใจเต็มที่แล้วไม่มีพิษภัยแล้ว นุ่มที่สุด เข้าได้ทุกตัวสัตว์โลกเลย ไม่ดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกัน แม้เล็กขนาดไหนก็ตามไม่กล้าทำลาย ให้สิทธิ์ให้เสมอภาคไปหมด แม้แต่ในครรรภ์ท่านยังไม่ให้ทำลาย ฟังซิ เป็นอย่างนั้นละ ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

บุญกุศลเป็นสายทางที่จะหนุนเราขึ้นสู่สวรรค์นิพพาน ที่เราสร้างนี่นะ จำได้ไม่ได้อย่าไปสนใจ ขอให้ทำลงไปเถอะ บุญกับบาปนี้ไม่สนใจ ติดอยู่กับใจ ๆ เป็นหลักธรรมชาติ เมื่อเราสร้างลงไปแล้วอันนี้ละหนุนเข้า ๆ ถึงปึ้งเลย ถ้าทางซั๊กก็ปึ้งอีกเหมือนกัน ทำความชั่วไม่หยุดไม่ถอยจมได้ไม่สงสัย ถ้าหนุนทางดีขึ้น เอาพันได้ไม่สงสัย ให้พากันจดจำเอานะ วันนี้เอาเพียงแค่นี้ละ ให้พร

พอพูดอย่างนี้แล้วเราก็ ทำให้ระลึกถึงพระญาณของพระพุทธเจ้า สันตติมหาอำมาตย์เขาขึ้นขี่คอช้างอยู่ตอนเช้า พระองค์เสด็จบิณฑบาต ไปเห็นเขาขี่คอช้างสนุกสนานเมาเหล้าเพลิน พระองค์เสด็จบิณฑบาต นี่เวลานี้มันเพลินว่านั้นนะ นี่เห็นไหมพระญาณ เวลานี้มันกำลังเพลินอยู่บนคอช้าง มันเมามันเป็นบ้า แล้วตอนบ่ายนี้มันจะเป็นบ้าอีกแบบหนึ่ง แน่ฟังซินะ ตอนบ่ายนี้มันจะเป็นบ้าอีกแบบหนึ่ง แล้วต่อจากนั้นมันจะได้ของดี สามพัก นี่เล่นอยู่นี่ พอตอนบ่ายเมื่อยตาย เมื่อยตายโศกเศร้าเหงาหงอยจะสลับไสล เขาก็ลากเข้าไปหาพระพุทธเจ้า พระองค์เทศนาว่าการให้ฟัง เขาก็สำเร็จอรหันต์ นั้นเห็นไหมล่ะ

พระพุทธเจ้าท่านายไว้ถึงสาม เวลานี้กำลังเป็นบ้าเมาเหล้าอยู่บนหลังช้าง ตอน

บายนี้เมี่ยมันตาย มันจะเป็นบ้ากับเมี่ยมันตาย แล้วจากนั้นมันจะได้ของดี ของดีคือเป็น
 อรหันต์ นี่เห็นไหมตายตรงไหนผิดไหมละ ตอนเช้าก็เป็นบ้าอยู่บนหลังช้าง ตอนบาย
 เมี่ยมันตายแทบสลบไหลเป็นบ้าไปเลยละ แล้วเขาลากไปหาพระพุทธเจ้า ได้ฟังเทศน์พระ
 พุทธเจ้า สลัดปิดปั๊บขาดสะบั้นเป็นอรหันต์ขึ้นมานั้นเลย นั่นละตอนที่สามมันจะได้ของ
 ดี ฟังซินะ ของดีเป็นอย่างนั้นละ ตอนเช้ามันเป็นบ้าเมาเหล้า ตอนบายมันเป็นบ้าเมี่ยมัน
 ตายจากมันเสียใจ ตอนที่สามมันจะได้ของดี ว่าในวันนั้นได้หมด

อย่างนั้นละพระพุทธเจ้าทำนายอะไรผิดไม่ได้ ไม่ผิด ท่านจึงเรียกว่า เอกนามกั
 เอกนามกั คือหนึ่งไม่มีสอง ถ้าลงได้รับสิ่งอะไรออกด้วยญาณแล้วไม่มีสอง อย่างที่พระ
 โภธิสัตว์ปรารถนาเป็นพุทธภูมิ ปรารถนามามากน้อยเพียงไรแล้วมาหาพระพุทธเจ้า
 ท่านทรงเล็งญาณดู จากนั้นไปเท่านั้นกับเท่านั้นกับ พระพุทธเจ้าไม่ได้เกิดง่าย ๆ นะ เธอ
 จะได้เป็นพระพุทธเจ้าชื่อว่าอย่างนั้น สวากขังชายชื่ออย่างนั้น ขังขวาชื่ออย่างนั้น แล้ว
 เป็นอื่นไปไม่ได้ ถ้าลงได้รับการทำนายแล้วอย่างนั้นจะเป็นอื่นไปไม่ได้ ต้องเป็นอย่าง
 นั้นแน่นอน เข้าใจหรือ ถ้ายังไม่ทำนายพลิกได้

อย่างหลวงปู่มั่นของเราท่านก็เคยเล่าให้ฟัง ท่านเล่าเองนะ เพราะฉะนั้นนิสัย
 โภธิญาณท่านจึงมีแปลกประหลาดมากอยู่ ลวดลายยังมีอยู่ ท่านปรารถนาเป็นพุทธภูมิ
 ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ทีนี้พอจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็ม พุทธภูมิผ่านเข้ามาแล้วว่างั้นนะ
 พอจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็มที่ไร สายพุทธภูมิผ่านมา ถอยเสีย พอจะเป็นที่ไรพุทธภูมิจะเข้า
 มาทันที ถอยเสียท่านว่า ทีนี้ความอยากพ้นทุกข์ก็อยากพ้นเป็นประมาณ เลยมาคำนวณ
 เอา เป็นพระพุทธเจ้าท่านก็มีอำนาจวาสนาบุญญาภิสมภารชนสัตว์โลกขึ้น ให้พ้นจาก
 กองทุกข์จำนวนมากมาย เราไม่ได้เป็นอย่างนั้นก็ตาม เราชนเราให้พ้นจากทุกข์ถึงความ
 บริสุทธิ์แล้วก็เห็นจะพอแหละ เลยขอเลิกคำอธิษฐานเป็นโภธิสัตว์ มาเป็นสาวกวิสัย
 จากนั้นจิตก็ฟุ้งเลยท่านว่า

นั่นเห็นไหม นี่โภธิสัตว์ขวางอยู่ พอปีบจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็มโภธิสัตว์มาแล้ว
 สายโภธิสัตว์มาถอยเสียๆ ทีนี้ความอยากพ้นทุกข์ก็อยากพ้นเป็นกำลัง ก็เลยเบิกออก
 โภธิสัตว์เอาออกเสีย คือขอพ้นทุกข์ แล้วก็ฟุ้งเลย เพราะฉะนั้นลวดลายท่านถึงมีอยู่
 โภธิสัตว์ หลวงปู่มั่นเรารู้แปลกประหลาดนี้ โถ ของเล่นเมื่อไร เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz